

Forfatter: Brorson, Hans Adolph

Titel: Er han borte al min Eje?

Citation: Brorson, Hans Adolph: "Er han borte al min Eje?", i Brorson, Hans Adolph: *Svane-Sang ; Lissabon ; Mindre digte ; Prosaskrifter ; Tillæg : Paul Diderichsen: Filologisk redegørelse. Arthur Arnholtz: Brorsons vers- og sangkunst. - 1956, 1951-56, s. 61.* Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-brorson03grval-shoot-workid64552/facsimile.pdf> (tilgået 13. juni 2021)

Anvendt udgave: *Svane-Sang ; Lissabon ; Mindre digte ; Prosaskrifter ; Tillæg : Paul Diderichsen: Filologisk redegørelse. Arthur Arnholtz: Brorsons vers- og sangkunst. - 1956*

Lad din søbne Side gjemme  
Al min Længsel, Haab og Troe;  
Saa skal du i Paradiset  
Af mig øvig vende priset.

Nr. 307. - XXIV.

1 **E**r han borte al min Eje?  
Skal jeg ham ej meere see,  
Skal jeg ham ej meere see  
meere see?  
5 Vaagner jeg paa Lødheds Leje,  
Til at gaee fortvilte Veje,  
I den haarde Fødsels Vee?  
Er han borte &c. &c.  
Sulamith skriger,  
10 Løber og græder, og siger,  
At hun har forloret

Nr. 307 — XXIV. Over digtet står i orig. tallet 1 som en versangivelse; men det kommer ikke noget 2, og digtet har ikke strofedeeling.

4, 3: Joh. 19, 34.

Nr. 307 — XXIV. Original. Et højsangsdigt, musikalsk udviklet en kantate. Skønt digtet mangler replikangivelser, ser man let, at det i virkeligheden er et lille drama med 2 personer, nemlig bruden, Sulamith (sjælen), og brudgommen (Jesus), samt desuden et kors, vel Jerusalems døtre, der jo kendes fra mange steder i Højsangen. Det er 2 afsnit af Højsangen, som der bygges på. Først kap. 5, 2-8: Brudgommen banker om natten på hos bruden med hen om at lude ham ind, da hans hoved er fuld af dugs; hun tøver, og da hun endelig lukker op, er han borte; hun leder efter ham med smerte og beder Jerusalems døtre om hjælp. Dernæst kap. 3, 1-5, der også handler om, at brudgommen er bleven borte, men hvor bruden pludselig finder ham og holder ham fast, idet hun beder Jerusalems døtre om ikke at forstyrre deres kærlighed. Endelig er inddraget fortællingen i Lk. 7, 36 fig. om syndersønden, som i taknemmelighed kysser Jesu fødder og vøder dem med sine tårer. Digtets replikskilte er følgende (Hans Brix, *Analysen og Problemer*, 1938, s. 316 fig.): Bruden: linie 1-8 (*Er han borte o. s. v.*). Koret: linie 9-12 (*Sulamith skriger o. s. v.*). Brudgommen: linie 13-14 (*Her er jeg, du søn o. s. v.*). Koret: linie 15-23 (*Ej! al Jammer og Trængsel god Nat o. s. v.*). Bruden: linie 24-27 (*Undt dig den Glæde o. s. v.*). Koret: linie 28 (*Ej! al Jammer etc.*). Brudgommen: linie 29-34 (*Jai jeg vil dig ikke hvide o. s. v.*). Bruden: linie 35-40 (*Ja Jesu! min Kierlighed Tsare jeg blander o. s. v.*). Koret: linie 41-49 (*Oh Lykke! ja til Lykke dit o. s. v.*). — Digtets emne er væsentlig det samme som i nr. 239. — Linie 7: Tanken findes ikke i Højsangen; der må være ment en andenlig alydelse efter det fald i Lødheds, som der lige har været tale om, jfr. nr. 107, 6, 1-2 og 7, 5-6; 168, 4.

Den hende har kaaret.  
Her er jeg, du arme!  
Jeg vil mig vist forbarne.  
15 Eja! al Jammer og Trængsel god Nat.  
Eja! al Jammer og Trængsel god Nat.  
Sejren er vunden.  
Bruden har funden  
Bruden har funden  
20 Hendes den allerlivsaligste Skat 33  
har funden  
Bruden har funden  
Hendes den allerlivsaligste Skat.  
Und mig den Glæde,  
25 JESu! at træde  
Til, dine Fødder at kysse og væde  
kysse og væde.  
Eja! al Jammer &c. &c.  
Ja! jeg vil dig ikke hindre.  
30 Kys, toe, saa meget som du vil.  
Dog maae du dig erindre,  
Saa længe du er lil,  
Den Nat, jeg fuld af Dugens Taare  
Vel banked'; men blev uden fore.  
35 Ja JESu! min Kierligheds Taare jeg blander  
Med beskeste Lage, af Smerte i Barm  
af Smerte i Barm.  
Min Lædhed jeg ævig og ævig forbauder,  
Som giorte mig denne fortvivlede Harm.  
40 Ja JESu! min &c. &c.  
Til Lykke! ja til Lykke du,  
Som fant ham. Hav ham ævig nu.  
Tak den, som var din Siæl saa troe,  
Og siung i Aanden himmel-froe:  
45 Hallelujah!

Linie 12: *kaaret*, udvalgt. — Linie 15: *god Nat!* = farvel. — Linie 24-26: jfr. nr. 118. — Linie 25-26: *træde til, dine Fødder at kysse*] træde hen til dig for at kysse. — Linie 33: *Dugens*] duggen. — Linie 35-36: Brudens gråd er ikke blot udslag af hendes kærlighed; den rummer dyb indre smerte, lignet ved en besk. lage. — Linie 39: *Harm*] sorg.

Men vaag, saa kler du har din Skat,  
At vente ham ved Dag og Nat.  
Hallelujah,  
Til Lykke! ja &c. &c.

34

Nr. 308. - XXV.

1.

Døjligste blant Qvinder! giv os derom fuld Beskeed:  
Hvi saa hart du binder os ved Elskovs Eed?  
Hvad er, siig os sanden, din da frem for anden,  
Mens du gaar saa gsm og ven af Længsels Saar?

2.

Ja! min Ven er baade frem for Roser hviid og rød.  
Retvilshed og Naade gjør ham meer ond sød.  
Drages saa til Minde: Han, kun for at vinde  
Usel Siæl, har gandske elsket sig ihjel.

3.

Har I meer at sige, Døttre af Jerusalem!  
Har I hørt hans Lige? Nej, ak nej! herfrem  
Alle Verdens Ender, falder ned, bckiender:  
O hvor bred, hvor høj og dyb er Kierlighed!

Nr. 309. - XXVI.

1.

Ævig Tak, o milde, yndigste Immanuel,  
At du vild', du vilde dødes for min Siæl.  
Derfor nu mit Øje seer til Himlens Høje,  
Mild og blid; thi dertil har du selv mig fried.

Linie 46-47: Mt. 24, 42; 25, 13. — Linie 47: *ad* for *at*.  
Nr. 308 — XXV. Original. Et højsangsdigt. Dialog uden replikangivelse. I v. 1 taler Jerusalemets døtre til Sulamith, som svarer dem i v. 2-3. Måske er dog i v. 3 fra Linie 2b Jerusalemets døtre igen de talende. Gengivelse af Højs. 5, 9 flg., jfr. nr. 289, 8-16. — 1, 2: *ved Elskovs Eed*] Højs. 5, 8: »Jeg beværger Eder (ø: tager jer i ed), I Jerusalemets døtre, om I linde min kæreste, hvad skulle I forkynde ham? At jeg er syg af kærlighed. — 1, 3: *sanden*] *sandhed*; *d'in*] *din elskede*. — 1, 4: *mens*] *siden*; *see*] jfr. nr. 109, 5, 1. — 2, 2: *Retvilshed*] *retfærdighed*. — 2, 3-4: Tanken er nytestamentlig, dog Højs. 8, 6. — 2, 3: *dragets saa til Minde*] *husk!* — 3, 4: Ef. 3, 18.  
Nr. 309 — XXVI. Original. — 1, 1: *Immanuel*] Gud med os, benævnelse for Kristus, Es. 7, 14; Mt. 1, 23. — 1, 2: *for min Siæl*] for at frelse min sjæl. — 1, 3: *Himlens Høje*] udtryk for Guds højts og uafhængighed, nr. 289, 4, 6; 44, 3, 1; 71, 7, 12; 75, 1, 8; jfr. nr. 302, 1, 2. — 1, 4: *mild og blid*] om glæde.